

Sygn. akt III CZ 47/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku R. K.
przy uczestnictwie J. K.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
.w dniu 26 listopada 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 maja 2014 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od wnioskodawcy na rzecz
uczestniczki kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem
kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w pierwszym punkcie ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia przez wnioskodawcę R. K. we wniesionej przez niego skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 grudnia 2013 r. na kwotę 123 000 zł. W drugim punkcie odrzucił tę skargę, uznając, że ze względu na zbyt niską (poniżej 150 000 zł) wartość przedmiotu zaskarżenia wnioskodawcy nie przysługuje prawo zaskarżenia postanowienia z dnia 17 grudnia 2013 r. Wartość interesu majątkowego wnioskodawcy w zaskarżeniu rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego zamyka się, zdaniem tego Sądu, w połowie sumy wskazanej wcześniej jako wartość zaskarżenia apelacją (to znaczy kwoty 246 000 zł) i wynosi 123 000 zł.

W zażaleniu wnioskodawca domagał się uchylenia postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Zarzucił naruszenie art. 519¹ § 1 i 4 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c., wniósł także o dokonanie kontroli prawidłowości ustalenia przez Sąd Okręgowy wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami skarga kasacyjna od postanowień sądu drugiej instancji jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej 150 000 zł. W skardze kasacyjnej wnioskodawca wskazał jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 310 000 zł, powołując się na wadliwość ustalonego przez Sądy obu instancji składu majątku wspólnego, poprzez niezaliczenie do niego prawa odrębnej własności lokalu i związanych z nim praw do nieruchomości wspólnej i części wspólnych budynku przy ul. Z., oraz poprzez potraktowanie jako składnika tego majątku akcji pracowniczych nabytych przez wnioskodawcę. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że wartość przedmiotu zaskarżenia ustalił mając na uwadze granice interesu majątkowego wnioskodawcy. Granice te wyznaczył jako połowę wartości majątku, który powinien być objęty podziałem i sprecyzował kwotowo odwołując się do sumy wskazanej przez wnioskodawcę w apelacji, którą podzielił na pół. Taki sposób ustalenia wartości przedmiotu

zaskarżenia słusznie budzi zastrzeżenia wnioskodawcy, ponieważ w ogóle nie odnosi się do przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego, to znaczy nie uwzględnia wartości żądań wnioskodawcy objętych skargą kasacyjną. Jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie wartość przedmiotu zaskarżenia sprowadza się do wartości konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego objętego zaskarżeniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11). Oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami jest ściśle związane z wynikami postępowania w tych sprawach. O wartości przedmiotu zaskarżenia nie przesądza ani łączna wartość majątku, ani wartość udziału skarżącego. Wartość tę określa natomiast zakres kwestionowanego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r. II CZ 25/02, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r. III CZ 275/13, nie publ.).

Mimo uchybień w zakresie prawidłowości kontroli wartości przedmiotu zaskarżenia, postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, które jest przedmiotem zażalenia, odpowiada jednak prawu.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną ograniczając zakres zaskarżenia do punktu piątego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 17 grudnia 2013 r. W punkcie tym Sąd Okręgowy postanowił „oddalić w pozostałej części apelację od postanowienia z dnia 7 lutego 2012 r.” Takie sformułowanie punktu piątego nawiązywało do dokonanej w punkcie czwartym postanowienia zmiany orzeczenia o kosztach zawartego w postanowieniu z dnia 7 lutego 2012 r. Przedmiot orzekania w postanowieniu z dnia 7 lutego 2012 r. był ograniczony w stosunku do przedmiotu sprawy o podział majątku jako całości, ponieważ wcześniej, postanowieniem wstępnym z dnia 21 października 2009 r. Sąd Rejonowy ustalił, że w skład majątku podlegającego podziałowi nie wchodzi prawo do odrębnego lokalu mieszkalnego i związane z nim prawa do gruntu i części wspólnych budynku przy ul. Z. Wnioskodawca wprawdzie złożył wniosek o przywrócenie mu terminu do zaskarżenia apelacją tego postanowienia, jednak w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy wniosek ten oddalił i odrzucił apelację od postanowienia wstępnego (punkty 2 i 3). Postanowienie o odrzuceniu apelacji

uprawomocniło się. W konsekwencji oddalenie apelacji, o którym stanowi punkt piąty postanowienia z dnia 17 grudnia 2013 r. i który jest zaskarżany przez wnioskodawcę, dotyczy rozstrzygnięcia o pozostałych objętych postępowaniem składnikach majątkowych, z wyłączeniem całości praw do lokalu mieszkalnego przy ul. Z. Zawarte w skardze kasacyjnej zarzuty podważające prawidłowość nieuwzględnienia w podziale praw do tego lokalu są więc bezprzedmiotowe i nie mają znaczenia przy określaniu wartości przedmiotu zaskarżenia. Składniki majątkowe objęte podziałem oszacowane zostały w postanowieniu działowym z 7 lutego 2012 r. na 23 828 zł, z czego skarżący w skardze kwestionuje zaliczenie do majątku podlegającego podziałowi kwoty 23 288 zł, domagając się jej wyłączenia jako jego majątku osobistego. Wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną ogranicza się więc w rzeczywistości do kwoty 23 288 zł, a więc nie sięga granicy przewidzianej w art. 519¹ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Na wniosek uczestniczki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).